

Ce-am făcut
când am tăcut

Andreea Esca (n. 1972 la București), absolventă a liceului Gheorghe Lazăr din Capitală și licențiată în jurnalism, este gazda știrilor ProTV de la ora 19.00, din anul 1995, și directorul editorial al revistei *The ONE*, din anul 2006.

Parcursul ei profesional începe în ianuarie 1992, când se angajează la SOTI (Societatea pentru o Televiziune Independentă), unde este reporter, realizator și prezentator de știri. În 1994 câștigă o bursă Soros și urmează la televiziunea CNN, în Atlanta, SUA, programul de pregătire profesională CNN International Professional Program, devenind colaborator al televiziunii amintite. Participă, de asemenea, la alte stagii profesionale internaționale, precum cele găzduite de Centrul pentru Jurnalism Independent din Praga și de televiziunea ET 1 din Atena. În 1995 realizează un documentar tv finanțat de USAID despre sistemul educațional american. Din 2001 este ambasadorul Fundației Renașterea, care are ca scop prevenirea și combaterea cancerului mamar.

Deținătoare a numeroase premii de recunoaștere profesională și socială, Andreea Esca și-a publicat prima carte, *Bună seara, România, bună seara, București*, în anul 2002.

Andreea Esca
Ce-am făcut
când am tăcut

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Iustina Croitoru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Ioana Vilcu
DTP: Iuliana Constantinescu, Carmen Petrescu

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

© HUMANITAS, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ESCA, ANDREEA
Ce-am făcut când am tăcut / Andreea Esca. –
București: Humanitas, 2014
ISBN 987-973-50-4428-2
821.135.1-92

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

*Vreau să le mulțumesc tuturor celor
care au avut încredere în mine și
m-au ajutat să învăț tot ceea ce știu.*

De ce o carte?

Acum exact zece ani, m-am pomenit cu un telefon din partea unor domnișoare drăguțe, Vicki Georgescu (Nicola) și Virginia Lupulescu (Costeschi), care lucraseră la Mediafax și care mă anunțau că lansează o revistă *glossy* pentru femei și mă roagă să le fiu copertă pentru primul număr și subiectul pictorialului principal, realizat de fotografii Gabriel Hennessey. Cum mi-erău dragi, cum cu Gabriel lucrăm foarte bine și proiectul mi-a sunat avangardist, am spus da.

Așa a început povestea de dragoste dintre mine și *The ONE*. În scurtă vreme, revista se bucura de succes, eu îmi vedeam fotografia mare pe un autobuz, ca-n America, iar Vicki și Virginia îmi propuneau să le devin colaboratoare permanentă, adică să am propria rubrică lunară. Am acceptat și, lună după lună, îmi trimiteam conștiincioasă (cred) articolul și cumpăram, desigur, revista să văd cum a ieșit.

După doi ani, Adrian Sârbu mă cheamă la el în birou și-mi spune: „Știi, revista la care scrii tu este de vânzare și m-am gândit s-o cumpăr și să te ocupi tu de ea“.

„Domnu’ Sârbu, dar eu nu am lucrat niciodată în presa scrisă, habar n-am cum se face o revistă. Eu doar trimit niște articole...”

„Cum să nu știi? Păi poate X să conducă o revistă, și tu nu poți?”

Ei bine, pentru mine asta este fraza mobilizatoare. Dacă începi să mă compari cu unul sau cu altul, se trezesc în mine spiritul de competiție și dorința de a-mi dovedi, în primul rând mie, că sunt în stare să câștig.

„Am înțeles, domnu’ Sârbu, o să încerc!”

După atâția ani în care am muncit, am „furat” multe meserii și am câștigat experiență, mă simt împlinită. Asta și datorită lui Viki și Virginiei, care mi-au rămas alături multă vreme și care sunt și astăzi colaboratoare permanente ale revistei. Am învățat încet, încet cum se îmbină textele și pozele pentru a alcătui o revistă, că un articol pentru o publicație se scrie cu totul altfel decât cel pentru o emisiune de știri, cum se prefac secundele în zile, cum se realizează pictorialele de modă, cum e cu istoria brandurilor, cu layoutul, cu reclamele, cu hârtia, cu pantonarul, cu lăcuirea, cu legarea, cu difuzarea, cu marketingul, cu organizarea evenimentelor, cu PR-ul, cu Internetul, cu Facebook-ul, cu Instagram-ul. Am cunoscut profesioniști din multe domenii, oameni talentați, tineri de viitor, locuri aparte. Am participat la evenimente deosebite și am scris. Am făcut interviuri. Mi-am găsit vreme și motivație pentru a-mi pune pe hârtie gândurile.

Deși n-am ajuns nici pe departe la capătul drumului, m-am gândit să-mi adun editorialele într-o carte, să aflu dacă mai sunt de acord cu mine, cea de acum cinci ori zece ani, și să fac suma experiențelor trăite în acest răstimp. Sper ca această carte să fie nu doar un prilej să ne cunoaștem mai bine, ci și o lectură plăcută.

Me, Myself and I

De la un moment încolo, când vine o aniversare, vine și un bilanț.

M-am apucat să-mi ordonez viața în minte și m-am gândit să vi-i prezint pe o parte dintre aceia care m-au definit de-a lungul timpului, pe aceia care m-au inspirat și mă inspiră, pe aceia care m-au susținut și care mi-au insuflat încredere.

Părinții mei sunt, desigur, cap de listă. Mama mea este mama perfectă. Se trezea zilnic la ora 6 dimineața, stătea cu orele în picioare în sala de operații, fiind asistentă medicală de chirurgie la Oncologie, venea acasă, făcea treabă, mă ducea la înot și, până plecam de la antrenament, fugea să-mi facă chifteluțe cu cartofi prăjiți, ca să fie mâncarea caldă când ies din bazin. Apoi făcea lecțiile cu mine, mă ducea și mă aducea de la engleză și nu era niciodată obosită sau supărată. Dar niciodată! M-a învățat să-mi aduc toți prietenii acasă și a fost complicele meu de bază când a început perioada aventurilor. M-a învățat totul despre viață și mi-a oferit libertate și încredere totală. Mi-a zis mereu că sunt cea mai frumoasă și

cea mai deșteaptă, așadar tot ce aveam de făcut era să muncesc serios.

Tata m-a forțat să fiu competitivă și asta mi-a prins tare bine. Și m-a mai învățat să iubesc România, cu istoria și tradițiile ei. Nu a considerat că dorința mea de a da admitere la Teatru e o idee teribilă, și abia acum, după 20 de ani, în timpul unei piese, mi-a șoptit: „Știi ce? De fapt tu jucai foarte bine“. În fine...

Teatrul l-am descoperit de mică, fiindcă mă împrietenisem cu învățătoarea mea, iar ea m-a dus la spectacole încă din clasa întâi. Unele piese nu le înțelegeam deloc, dar de altele eram fascinată. Toată atmosfera aceea din sală, relația dintre actori și spectatori mă transporta într-o altă lume. Îmi amintesc perfect Sala Bulandra de la Izvor, cum mă strecuram printre „oamenii mari“ înghesuiți la coadă. Bineînțeles că eram îndrăgostită și de Teatrul Național, și de Ovidiu Iuliu Moldovan, iar la *Caligula* ajungeam aproape pe scenă din dorința de a-l vedea mai bine. Apoi, îi găseam fermecători pe Adrian Pinte, Emil Hossu, Gelu Nițu...

În liceu am fost nespuse de bucuroasă că am putut să joc într-un spectacol în limba engleză, după Oscar Wilde, regizat de un coleg mai mare, Răzvan Rădulescu, acum celebru scenarist și regizor.

Am mai cochetat cu „showbizul“ pe vremuri, când regizorul Geo Saizescu m-a chemat la un casting pentru un film dedicat adolescenților. De altfel, așa am și câștigat primii bani legal, 200 de lei, din care mi-am cumpărat o pereche de cercei de la magazinul Eva. Zic „primii bani legal“, căci ilegal câștigasem încă din școala generală, când organizam, împreună cu verișoara mea, spectacole de cântece și poezii: mergeam la bunica, le adunam pe toate

prietenele ei și le tăiam un bilet de 5 lei pentru spectacolul formației noastre, Blondo-Bruno (eu eram „bruno“).

Până la urmă, n-am făcut nici teatru și nici film, pentru că mama și tata s-au pus de acord: „O să mori de foame și, dacă nu te combini cu vreun mare regizor, nu o să vezi nici un rol, oricum“. Mă rog, eu nu eram de acord cu această teorie, dar pe-atunci copiii își ascultau părinții fără să comenteze, așa că i-am spus dlui Saizescu că n-aveam să încep meditațiile pentru IATC.

Acum sunt în admirația noii generații de regizori și actori care au dus filmele românești în lume, cu succes. Mă bucur să-i iau interviu, la Cannes, lui Radu Muntean, să citesc câte un scenariu trimis de Cătălin Mitulescu sau să-i văd filmele lui Cristi Puiu.

Atunci, în 1989, am pus mâna pe cartea de *Economie politică* și pe cuvântările de la Congresele Partidului, că doar Ceaușescu era veșnic și numai ASE-ul îți asigura, fără dubiu, o sursă de venit. Ei bine, socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea din târg, slavă Domnului. A venit Revoluția, economia nu mai era materie de admitere la Finanțe–Bănci, iar eu n-am luat examenul.

Tata a fost foarte furios și dezamăgit și mi-a zis să merg în septembrie să mă înscriu la prima facultate particulară apărută, care avea secție de Drept: „Română știi, vorbești mult, vor exista alte oportunități de-acum, du-te acolo“. Zis și făcut!

Numai că, odată ajunsă în fața universității, am descoperit că există și Facultatea de Jurnalism, cu secție de radio și TV. Și, dacă tot venise libertatea peste noi, am ales și eu de capul meu: am sunat acasă și am zis că mă duc la Jurnalism.

În primul an se făcea multă practică în TVR și tot atunci un bun prieten din liceu mi-a vorbit despre SOTI, primul canal TV privat din țară. Mi-a zis să mă duc la un interviu, fiindcă se caută reporteri, prezentatori etc. M-a intervievat Vartan Arachelian, un mare jurnalist și scriitor, care desigur că mi-a dat emoții foarte mari. Nu mai știu ce anume m-a întrebat, dar țin minte că a durat ceva și că mi-a vorbit, printre altele, despre facultate. Apoi m-a trimis să dau o „probă de cameră“. Un domn în vârstă m-a băgat într-o încăpere mică, unde era o masă cu o cârpă albastră pe ea, mi-a dat un ziar, a dat drumul la cameră și mi-a zis: „Citește!“ Am început să citesc cum m-am gândit eu că e mai bine. „Gata!“, m-a oprit după câteva texte.

Când am ieșit, pe hol mă aștepta Marilena Rotaru, un alt mare om de televiziune și o persoană foarte caldă, care mi-a zis că m-a văzut pe ecran și m-a întrebat dacă nu pot să rămân până seara, să prezint jurnalul de știri. Uauuuu! Nici n-am înțeles ce mi s-a întâmplat. Desigur că am rămas, am sunat-o pe mama să dea drumul la TV, iar de atunci m-au chemat în fiecare zi.

Am bătut coclaurii pentru fel și fel de reportaje, am realizat emisiuni, am decupat știri cu foarfeca din fluxurile de informații venite pe fax... Am făcut o adevărată școală în anii SOTI, cu resurse aproape inexistente. În același timp, Tudor Barbu, un foarte bun prieten din TVR, m-a învățat să am curaj, să intru pe geam dacă cineva mă dă afară pe ușă, să nu dezvălui nimănui subiectele pe care urmează să le fac și, în general, m-a făcut să înțeleg că e greu să rezști în acest mediu dacă nu înțelegi ce înseamnă „conurență“.

Cuprins

<i>De ce o carte?</i>	7
---------------------------------	---

Ce-am făcut când am tăcut

Me, Myself and I	13
----------------------------	----

Mi-e tare dor de copilăria mea

Profesoara de viață	21
Ce contează pentru mine	24
Cu gândul la bunici	27
Acase	29
Timpul și sângele	31
Locuința mea de vară... e la țară	35

Aventurile adolescenței

La mulți ani!	41
Bărbații de ziua femeilor	43
Te iubesc – en gros și en detail	45
De prin liceu	48
Primul iubit nu se uită niciodată	52

Despre dragoste, prietenie și alți demoni

Up Close and Personal	59
E-mailul fericirii	61
Hai să ne întâlnim, să vorbim „ca fetele“	63
Prietenia în funcție de sex	65
„Suntem doar amici“	68
Cât costă fericirea	72
Contraria non contradictoria sed complementa sunt	76
Sex and the City	78
I hate goodbyes	80
Din pasiune	83
Câteva secunde ca să afli cine ești, câteva zile ca să afli cine sunt alții	85
„Omul este cel mai mare drog pentru om“ – Serge Moscovici	89

Viața pe fast-forward

Glonțul și ținta	93
Cum m-a mutat mama de pe marele pe micul ecran	95
Trăiesc pe fast-forward, dar NU mă tratez!	98
Nu regretați libertatea, domnișoară!	101
Zi-mi cine te sună ca să-ți spun de ce	103
„There's no business like show business“	105
Olimpiada, mon amour	109
Imaginea de succes: dos & don'ts	112

Amintiri din călătorie

Două săptămâni de vacanță	117
Comunicarea bate comunicarea	119
Noi și copiii noștri	122
I love to love	124

Iarna, încotro?	127
România, te iubesc!	129
A iubi o amărită	132

Ce-mi mai umple viața

Club 40	137
Fetele și ora de fitness	139
Epoca pietrei... la stomac	143
Ça change	146
Ce ție îți place altuia nu-i tace...	148
Zilele nimănui	150
La cumpărături	152
Touch ~~screen~~ you!	154
Knowhow. A doua tinerețe	156

Dacă nu știi de unde ai plecat, nu știi încotro te îndrepti

Andreea Esca în dialog cu Radu Paraschivescu	159
--	-----